

slovo
PRAVDY

03
2021

Číslo: 03 2021

Ročník: XX

Vydavateľ: Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Janka Kráľa 4
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA

[24] Jeho nespochybniteľná smrť [1]

4

SEDEM ZBOROV

[7] Filadelfia

6

VLADÁRSTVO NA JEHO PLECIACH

7

GPS

8

Evanjelium v 1. Mojžišovej:

PRVÝ ZÁSTUPCA

9

Evanjelium v knihe Zjavenia:

POSLEDNÝ NEPRIATEĽ

10

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

[7] Apoštol Pavel

13

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVŇUJÚ

[7] Božia vševedúcnosť

16

VYTRHNUTIE

[3] Príprava na vytrhnutie

18

NA POČIATKU

[2]

20

OKAMIHY

[1]

27

POVÁŽTE HO

28

DOBRE ZVESTI Z NEBA

Podvod

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zasláť na adresu redakcie.

KRISTOVA OSOBA

[24]

Jeho nespochybniteľná smrť [1]

David McAllister, Donegal, Írsko

Každý pravý kresťan súhlasí, že smrť Pána Ježiša Krista je pamätnou udalosťou. Je ústredným bodom histórie, vrcholná demonštrácia Božej lásky, je to spôsob našej záchrany, je to správa, ktorú nesieme do strateného sveta, bude naším predmetom na večnosť. To všetko a ešte oveľa viac je smrť Kristova.

Každý, kto chce o nej písať, si musí byť vedomý, že túto tému nepopíše dostatočne. Nikto nemôže odmerať jej hĺbku alebo výšku, do akej dvíha naše srdcia. Úvahy napísané o nej môžu zaplniť archívy. To nie je cieľom týchto článkov a musíme sa obmedziť iba na široký prehľad základných právd. Našou úprimnou prosbou je, aby veriaci, ktorým sú už tieto pravdy známe, aby sa v nich upevnili, mladí vo viere, aby k nim boli správne vedení a aby srdcia nás všetkých boli povzbudené k väčšej láske a oslave voči Tomu, ktorý nás miloval a vydal samého Seba za nás.

V tomto a nasledovných vydaniach sa nad touto témou budeme zamýšľať

v troch častiach:

- Príčina Jeho smrti
- Charakter Jeho smrti
- Dôsledky Jeho smrti.

PRÍČINA JEHO SMRTI

Keď sa pýtame: „Prečo Kristus zomrel?“, musíme sa zdržať od prázdnych názorov svetských filozofov, ktorí sú často otvorene zaujatí voči Pánovi Ježišovi a ich odpovede na túto otázku sú pre zbožné srdcia hlboko pohoršujúce. Ak nie sú voči Nemu zaujatí, ich vysvetlenia Ho prinajlepšom vykresľujú ako dobrého človeka, ktorý sa postavil za to, čomu veril a umrel ako martýr, ako aj veľa iných ľudí.

My sa však s úľavou môžeme obrátiť od týchto prázdnych ľudských špekulácií k nemennému Božiemu Slovu, v ktorom vidíme úlohu rôznych ľudí pri smrti Pána Ježiša a je nám daný pohľad na dôvody, ktoré viedli k Jeho ukrižovaniu. Opakovane nám hovorí o snahách vodcov národa zabiť Ho a ich motív je výstižne

napísaný v Mat. 27:18: „Lebo vedel (Pilát), že ho zo závesti vydali“. Okrem tohto všeobecného dôvodu, bližší motív uviedol najvyšší kňaz Kaifáš, predstavený tejto pokryteckej skupiny, ktorý sa snažil, aby bol zabitý a národ bol ochránený od skazy zo strany Rimanov (Jána 11:46-53).

Rovnako ako vodcovia, aj Judáš Iškariotský zohral pri vydaní Pána Ježiša svoju úlohu a jeho dôvody boli nanajvyš praktické - finančné: „Vtedy odišiel jeden z tých dvanástich, zvaný Judáš Iškariotský, k najvyšším kňazom a povedal: Čo mi chcete dať, a ja vám ho zradím? A oni mu odčítali tridsať strieborných.“ (Mat. 26:14,15). Viacerí hovoria o ďalších skrytých motívoch, o ktorých však nevieme s istotou.

Pontský Pilát, rímsky vládca, ktorý vydal rozsudok smrti, mal tiež svoje dôvody na smrť Pána Ježiša - obavy pred občianskym neporiadkom a to, že sa chcel zapáčiť cisárovi: „A keď videl Pilát, že nič neosoží, ale že povstáva ešte väčší rozbroy, vzal vodu, umyl si ruky pred zástupom a povedal: Som čistý od krvi tohoto spravodlivého; vy už teraz vidzte.“ (Mat. 27:24).

Hoci sú všetky tieto okolnosti (nenávisť, túžba zachrániť seba samého, finančné motívy a strach) pravdivé, neprivádzajú nás k skutočnému dôvodu smrti Pána Ježiša. Musíme sa presunúť z viditeľného sveta do toho neviditeľného. Písmo nám hovorí, že v pozadí týchto udalostí pracoval satan. Čítame si napríklad, že Judáš začal svoje zradné aktivity po tom, čo do neho vstúpil satan (Luk. 22:3-6) a Pán ostro povedal tým, ktorí Ho zatýkali, že „toto je tá vaša hodina a moc temnosti.“ (Luk. 22:53).

Aby sme našli pravú príčinu smrti Pána Ježiša, musíme ísť ešte ďalej. Hoci zlí ľudia a ich zlý vládca mali svoje motívy a metódy, pravou príčinou neboli machinácie ľudí, ale rada Božia. Pôvodcom toho plánu nebol satan, ale Boh. Nebola to obyčajná zemská intriga, ale plán, ktorý bol predurčený ešte pred založením sveta. Tu nemôžeme nespomenúť Petrove slová vyslovené na Letnice: „toho určenou radou a predzvedením Božím vydaného ste vzali a rukou bezbožných pripáli na kríž a zavraždili“ (Skut. 2:23).

Prečo Boh určil, že musel Jeho Syn umrieť? Nepochybne to každý čitateľ vie, ale nech naša vedomosť o tom nezníži slávu toho dôvodu: „ale teraz pri skonaní vekov zjavil sa raz navždy na odstránenie hriechu svojou obeťou“ (Žid. 9:26). „Kristus zomrel za nás“ (1. Kor. 15:3), „Kristus zomrel za bezbožných ... keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“ (Rim. 5:6,8), „Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých,“ (1. Pet. 3:18).

Bolo to preto, že Jeho smrť bola jediným prostriedkom, ktorým Boh - ktorý je svätý a spravodlivý, ale tiež milujúci - mohol zachrániť stratených hriešnikov, ktorí išli do večného zahynutia. Všetky ostatné dôvody sú zahrnuté v tomto preklenujúcom dôvode. On „ktorý to neušetril vlastného Syna, ale ho ta dal za nás za všetkých“ (Rim. 8:32). „Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Jána 3:16). To je dôvod, prečo Kristus zomrel.

SEDEM ZBOROV

[7] Filadelfia

Clark Logan

Hovorí sa, že mesto Filadelfia bolo postavené na podnet dvoch bratov - Eumenesa a Attalusa. Samotný názov mesta znamená „bratská láska“. Mesto sa stalo prosperujúcim obchodným centrom známym svojou produkciou vína. Bolo tiež známe gréckou kultúrou a uctievaním Dionýza, boha vína, kde často tieto rituály končili v opilstve a neviazanosti. Oblasť bola geologicky nestabilná a náchylná na zemetrasenia, jedno v roku 17 n.l. bolo obzvlášť ničivé. Horúce pramene sa stali obľúbeným miestom vyhľadávaným na liečenie rôznych neduhov. V meste žila aj značná komunita Židov, ktorí boli v otvorenej opozícii voči kresťanom a chceli ich prenasledovať.

Kristova autorita

Opisuje Seba ako Toho Svätého. Jeho svätý charakter sa nemení. V každej dobe je to pre Jeho ľud posunom vpred, keď sa rozhodne nasledovať Svojho Pána v tomto ohľade a vydajú sami seba tejto svätosti (1. Pet. 1:15-16). Jeho pravda je vyjadrením toho istého, ostro kontrastuje so zradnosťou okolitého sveta. „Kľúč Dávidov“ hovorí o Jeho práve vládnuť a Jeho moci otvoriť alebo zatvoriť dvere požehnania a možnosti tak, ako On chce (Iza.

22:22). Už sme spomínali Jeho výsadu odňať svietnik svedectva, ak zbor nečiní pokánie (Zjav. 2:5).

Kristovo hodnotenie

Vševidiaci Kristov pohľad poukázal na potreby zboru, obzvlášť stav duchovnej slabosti. Opisuje ich, že majú „malú moc“, ale moc, ktorú mali, používali správne a chceli byť poslušní Jeho Slovu a nezapierať Jeho meno. Hoci žili v nehostinnom prostredí pre svoju vieru, dvere pre službu boli stále otvorené. Správy od Pavla a Barnabáša sú výstižné, keď po ich prvej misijnej ceste hovorili „čo všetko učinil s nimi Bôh a že otvoril pohanom dvere viery.“ (Skut. 14:27). Neskôr Pavel písal veriacim v Korinte a pripomínal im, že „sú mi veľké dvere otvorené a účinné, a protivníkov mnoho“ (1. Kor. 16:9). Kološanov prosil o ich modlitebnú podporu, „žeby nám Bôh otvoril dvere slova hovoriť tajomstvo Kristovo“ (Kol. 4:3).

Opozícia zo strany Židov bola určite zahrnutá v slovách „mnoho protivníkov“. V jeho listoch sú opísaní aj ako „zhromaždením satanovým“. Boli organizovaní a fanatickí, pripravení použiť každý spôsob, ktorý bol po ruke, aby prenasledovali Kristových nasledovníkov a strpčovali

im život. Mysleli si, že uspeli a urobili s Kristom koniec a rovnako to mali v pláne aj s Jeho nasledovníkmi. Títo protivníci boli motivovaní nepriateľom duší, satanom. Pán Ježiš hovoril o dni, ktorý príde, kedy všetci títo nepriatelia Kristovi a Jeho Cirkvi uznajú, že sa mýlili. Poklonia sa Mu a uznajú Jeho autoritu a pravosť Jeho ľudu. Pochopia tiež, ako je Pán neoddeliteľne spojený so svojimi deťmi putom lásky. A napokon, neujdu pred Jeho spravodlivým a večným trestom.

Bojujúca skupina veriacich vo Filadelfii hľadala poslušnosť Božiem Slovu, trpezlivo niesla prenasledovanie a odolávala tlaku vzdať sa. Za to im Pán sľúbil, že ich bude ostríhať a vytrhne ich z utrpení a bojov, ktoré prídu na svet po vytrhnutí Cirkvi do neba. Inými slovami - neokúsia toto súženie.

Kristova výzva

Pán ďalej zaslúbil, že Jeho návrat pre Cirkev bude náhly a po ňom budú nasledovať odmeny pre verných, opísané ako koruny. Vo svetle Jeho blízkeho príchodu, majú držať duchovné požehnanie, ktoré majú a nestraťiť svoju večnú odmenu. Otázka odmien, nie je otázkou súťaženia, ako je to napríklad vo svete športu. To nie sú Olympijské hry, kde sa na pódium dostanú iba niektorí a ostatní rýchlo upadnú do zabudnutia. Verný bežec v kresťanskom behu dostane zlatú medailu a korunu. Nič, čo bolo konané pre Krista, nebude zabudnuté (Žid. 6:10).

Reč o tom, kto zvíťazí a stane sa stĺpom a bude mať na sebe napísané meno od Boha, je v prenesenom význame. Bude mať stále slávne

miesto v prichádzajúcom nebeskom kráľovstve a Novom Jeruzaleme. Jeho miesto sa nikdy nezmení, bude stále na večnosť. Okrem toho bude mať podiel na Pánovej sláve s tými, ktorí sú spojení s Jeho menom. Je možné, že takéto ocenenia budú viditeľné počas tisícročného kráľovstva, ako aj vo večnosti.

Aplikácia pre dnešok

Tí, ktorí sú slabí, často viac ocenia posilnenie od Pána rôznym spôsobom. Sú na ňom viac závislí a menej náchylní myslieť si, že si vystačia so svojimi schopnosťami a prednosťami. Samozrejme, v duchovnej slabosti, ktorú sme si spôsobili sami svojou rozmarnosťou, neposlušnosťou, nie je žiadna prednosť.

Pán Boh rád používa „malé“ veci, aby zjavil Svoju veľkosť. Zaujme sa slabých a na nich zjaví Svoju moc. Pánove slová Pavlovi, ktorého neustále trápila telesná slabosť, zneli: „Dost ti je moja milosť. Lebo moja moc sa dokonáva v slabosti.“ (2. Kor. 12:9). V duchovnom boji proti neviditeľným silám a mocnostiam môžeme víťaziť iba tak, že si vezmeme celú Božiu výzbroj (Efež. 6:13). „Lebo zbrane nášho vojovania nie sú telesné, ale mocné Bohu na borení pevností“ (2. Kor. 10:4).

Nie je chybou pociťovať naše osobné slabosti, telesné či duchovné, ale máme sa posilňovať v Pánovi a nerobiť zo svojich slabostí výhovorku pre nečinnosť. Máme k dispozícii Božskú pomoc. Apoštol Pavel smelo napísal: „Všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi.“ (Fil. 4:13).

► *Pokračovanie nabudúce*

Vladárstvo na Jeho pleciach

David Petterson

Dobrá vláda. Pre mnohých je to niečo, čo si môžeme skôr iba predstaviť, ako to skutočne vidieť. I najlepšie vlády na zemi sú do istej miery poznačené pochybeniami vodcov, na ktorých leží ťarcha vládnutia. Aby sme boli jasní, Božie Slovo nám hovorí, že „vrchnosti, ktoré sú, zriadené sú od Boha“ (Rim. 13:1), a preto si zasluhujú náš rešpekt a potrebujú naše modlitby (1. Tim. 2:2). Túžime však po niečom lepšom, po Niekom lepšom. A ten Nieкто prichádza.

Prorok Izaiáš prorokoval v dobe, keď „dobrá vláda“ bola v severnom izraelskom kráľovstve vyjadrenie dvoch navzájom sa vylučujúcich pomenovaní (oxymorón). Historicky nemali nikdy ľudia z desiatich pokolení dobrého kráľa a ich nekončiace zlé skutky priniesli na nich Boží súd. Obávaní Asýrčania, „prút môjho hnevu“ (Iza. 10:5), prídu z juhu a porazia spurný Boží ľud. A napriek takejto tme, prorokuje Izaiáš o Niekom, kto príde - „Lebo dieťa sa nám narodilo, syn nám je daný, a kniežatstvo bude na jeho pleci“ (Iza. 9:6). Porovnanie Izaiáša 9:12 a Marka 4:13-16 nám jasne poukazuje, že tým Niekým zaslúbeným je Pán Ježiš Kristus. Hoci pri Svojom prvom príchode nezaložil Svoje pozemské kráľovstvo, pretože kríž bol dôležitejší ako koruna, Izaiáš vyhlasuje Jeho kráľovstvo za isté - „kniežatstvo bude

na jeho pleci“. A On sa pod jeho váhou nebude potácať. Bude dokonalý v tom, v čom ostatní neobstáli.

Hoci má Kristovo kráľovstvo aj duchovný aspekt, to čo Izaiáš predpovedal, bolo zemské kráľovstvo. „Sedieť bude na tróne Dávidovom“ (v. 7). Kristova pozemská vláda naplní zaslúbenia dané Dávidovi (2. Sam. 7, Luk. 1:32-33). Pretože On je Predivný, Radca, Silný Bôh, Udatný Hrdina, Otec Večnosti, Knieža Pokoja, tak je zřejmé, že to bude dobrá vláda.

Kristovo kráľovstvo bude spravodlivé, založené na „súde a spravodlivosti“ (v. 7). Keď bude vláda nad celým svetom spočívať na Jeho pleciach, zákony budú spravodlivé a spravodlivosť vždy zvíťazí.

Izaiáš nám hovorí, že Kristovo kráľovstvo bude rásť - „Množitelovi toho kniežatstva a pokoju nebude konca.“ (v. 7). Jeho návrat sa uskutoční v zemi Izraela (Zach. 14:4), ale Jeho kráľovstvo bude rásť, až kým nebude „panovať od mora po more a od rieky až po konce zeme“ (Žalm 72:8). Na zemi nebude miesto, ktoré by nebolo pod Jeho dokonalou vládou.

Ďalšie potešenie od Izaiáša je v zaslúbení, že toto Kristovo kráľovstvo bude večné, založené „odteraz až na veky“ (v. 7). Zjavenie 20 opisuje Jeho vládu, že bude trvať 1000 rokov. Zjavenie 11:15 hovorí, že „bude kralovať na veky vekov.“ Obidve tvrdenia sú pravdivé. A ak je nejaká pochybnosť o príchode večného kráľovstva, Izaiáš prorokuje, že „horlivosť Hospodina Zástupov to učiní“ (v. 7). Božia horlivosť po sláve Svojho Syna to uskutoční a žiadna sila na zemi tomu nezabráni.

Snáď najväčším divom na tom všetkom je, že s Ním budeme zdieľať túto vládu (1. Kor. 6:2, 2. Tim. 2:12), nielen sledovať, ale aj mať podiel

na dokonalej vláde. Nemusíme si to len predstavovať, modlime sa so zápalom o Jeho príchod - „Prídi Tvoje kráľovstvo!“.

GPS Niekoľko možno nevie, čo znamenajú tieto tri písmená. Je to skratka pre Globálny lokalizačný systém (Global Positioning System). Keď bolo toto zariadenie vynájdené, zmenilo úplne spôsob, akým sa hľadajú trasy. Bolo užitočné na mnohých cestách, zemských ale i vesmírnych. Schopnosť presne označiť dom počas jazdy na bicykli v husto zastavaných alebo naopak v odlahľých miestach, alebo poznať presnú polohu satelitu, ktorý sa rúti vesmírom, je úžasná. Ľudia sú sebaistí, že aj keď sú v neznámej oblasti alebo meste, nájdu správnu cestu na miesto, kam idú. GPS sa stalo neoddeliteľnou súčasťou áut, dodávok, nákladných áut. Už sa pokladá za nevyhnutnosť. Niekedy však došlo k ťažkostiam. Keďže systém bol navrhnutý pre osobné autá, nebral do úvahy špecifiká veľkých vozidiel. A tak sa stávalo, že viedol veľké nákladné autá na úzke cesty alebo pod nízke mosty bez možnosti otočenia sa alebo vrátenia. Keď sa to stalo, bol to chaos.

Je jedno miesto, do ktorého sa chce dostať každá správne zmýšľajúca osoba a vedie do nej iba jediná cesta. Čítame si, že Tomáš, jeden z učeníkov, sa Pána Ježiša pýtal ohľadom cesty do neba: „Pane, nevieme, kam ideš, a ako môžeme vedieť cestu?“. Odpoveď Pána Ježiša bola: „Ja som cesta i pravda i život; nikto neprijde k Otcovi, len skrze mňa.“ (Jána 14:5,6). Zatiaľčo GPS môže byť rôzneho dizajnu, veľkosti a farby,

do neba je iba jediná cesta. Pozorne si všimnite slová dvoch významných apoštolov. Peter hovorí: „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení“ (Skut. 4:12). A Pavel: „Lebo je jeden Bôh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš, ktorý dal sám seba jako výmenné za všetkých, svedoctvo to vo svojich časoch,“ (1. Tim. 2:5,6). On bol tým Jediným, kto mohol zaplatiť cenu nášho vykúpenia a pripraviť nám istú cestu do neba. Nasledovné úryvky z Petrových slov nepotrebujú ďalšie vysvetlenie: „Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu, usmrtený telom, ale oživený Duchom,“ (1. Pet. 3:18), „vediac, že nie porušiteľnými vecmi, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení z márneho svojho obcovania, podaného otcami, ale drahocennou krvou jako bezvadného a nepoškvrneného baránka, Krista,“ (1. Pet. 1:18,19). GPS si môžeme nevšímať, ale nie Božie slová: „akože my utečieme, ak zanedbáme také veľké spasenie?! Ktoré, keď o ňom začal najdrievo hovoriť Pán, nám ztvrdili tí, ktorí ho počuli,“ (Žid. 2:3). Nevšimnúť si Božie veľké spasenie, by bolo katastrofálne. Uverte v Božieho Syna a buďte spasení na večnosť. V Skutkoch 16:31 si ;čítame: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty aj tvoj dom.“

Evanjelium v 1. Mojžišovej: Prvý zástupca

Dan Harvey

Pre mnohých predstavuje slovo náhrada niečo menej kvalitné. Chutí nám káva s cukrom, ale so zdravotných dôvodov ho vymeníme za inú náhradu, s ktorou si budeme musieť vystačiť. Pri nakupovaní cez katalóg sa niekedy stalo, že sme nedostali to, čo sme si objednali. Namiesto modrého trička, prišlo červené. Poslali ho ako náhradu za modré, ktoré už nebolo skladom. Aj v športe funguje princíp náhradníka - jedného hráča vystrieda iný. Koncept je jasný - určitú vec alebo osobu nahradí iná.

Náhrady alebo zastupovanie sú bežnou praxou v našich životoch. Veľkosť duchovnej pravdy o zastúpení je v samom centre spasenia a je dôvodom oslavovania a úžasu kresťanov voči Bohu, ktorý bol ochotný poslať Svojho jediného Syna ako náhradu, aby zomrel na mieste vinných hriešnikov. 1. Mojžišova 22 zobrazuje krásny príbeh plný nevyčerpatelného bohatstva učenia, ktoré je predobrazom o živote a zástupnej smrti nášho Pána Ježiša Krista.

Ten deň bol nezabudnuteľný pre oboch, pre Abraháma aj Izáka. Abrahám čelil výzve vzdať sa svojho jediného syna, ktorého miloval a z ľudského pohľadu mal dať z bohom jeho budúcnosti. Izák bol určený pre smrť ako obeť, ktorú mohol pochopiť iba jeho otec Abrahám. Symbolika je bohatá, keď hľadáme na drevo, ktoré niesol Izák, na oheň

a nôž, ktoré niesol Abrahám a spolu kráčali v tichej jednote na vzdialené miesto. Protikladné tóny lásky a poslušnosti sa miešajú s Abrahámovou nepohnutelnou vierou v Božie zaslúbenia, ktoré hovorili o Izákovi ako o studni budúceho bohatstva. Ako sa to môže stať, keď má Izák zomrieť?

Nastala tá chvíľa, keď položil na oltár syna, ktorý sa tak predivne narodil a na ktorom ležalo požehnanie. Abrahám, bohatý vo viere a odmietajúci obmedzenia ľudského chápania, zdvihol svoj nôž. V tomto zásadnom momente ho zastavil hlas z neba, ktorý ušetril Izáka a zaobstaral miesto neho náhradu. Baran, ktorý bol neďaleko chytený v kríkoch, bol položený na oltár namiesto Izáka. Tento výjav je nezameniteľný.

Keď prešlo dvetisíc rokov, prišiel na zem Boží Syn, aby zachránil hriešnikov. Ale ako? Izák mal svoje chyby, Boží Syn je dokonalý, nie je možné, aby vykonal hriech. A predsa isto a poslušne smeruje ku krížu, kde zavrhnutý od ľudí a opustený ako Zástupca za hriešnikov, položil Svoj život. Trpel raz a za všetky hriechy, Spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu (1. Pet. 3:18). Dal sám Seba ako výmenné za mnohých (1. Tim. 2:6). Kristus zomrel za bezbožných (Rim. 5:6). Dobrý Pastier kladie svoju dušu za ovce (Jána 10:11). Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravdliivosťou Božou v ňom. (2. Kor. 5:21). Si hriešnik, ktorý potrebuje Zástupcu? Môžeš spolu s apoštolom Pavlom povedať: „Syn Boží... si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“ (Gal. 2:20).

Evanjelium v knihe Zjavenia: **Posledný nepriateľ**

John See

„**A** smrť a peklo byly uvrhnuté do toho ohnivého jazera...“ (Zjav. 20:14).

„Ako posledný nepriateľ bude zničená smrť.“ (1. Kor. 15:26).

Sedem posledných nepriateľov

Kapitoly 17 až 20 v knihe Zjavenia opisujú sedem posledných veľkých nepriateľov: „1. Veľký Babylon (kap. 17-18), 2. Šelma, 3. Falošný prorok (19:20), 4. Satan (20:7), 5. Gog a Magog (20:8-9), 6. Smrť a 7. Peklo (20:14).

Smrť je stav, kedy sa duša a duch oddeľujú od tela. Peklo je duchovný priestor, v ktorom pokračuje oddelenie a väzenie až do doby Veľkého bieleho trónu. Opis „smrť a peklo“ poukazuje na dvojité ukončenie zemskeho života - fyzické a duchovné. Smrť nie je iba akési vypnutie, kedy človek iba prestane fungovať, ako nejaké zariadenie. Spomienky, myšlienky, hodnoty, múdrosť a vzácne slová zostávajú naďalej a pretrvávajú ako duchovná realita a svedčia o skutočnosti, že človek má nehmotný aspekt.

Prečo je smrť nepriateľom?

Smrť je nepriateľom, pretože ruší ľudské telo a oddeľuje ho od jeho milovaných, jeho väzieb a jeho vlastníctva. Je nevyhnutná a ničím na zemi sa nedá odvrátiť, všetkým prináša bolesť.

Je nepriateľom, pretože vstúpila do sveta pre ľudský hriech, napriek Božiemu plánu pre človeka. Má obeť a drží ľudstvo v zajatí.

Je nepriateľom, pretože jej vláda narúša Božiu slávu. Je v rozpore s večným životom. Nebola prirodzená pre človeka na jeho počiatku.

Prečo je smrť posledným nepriateľom?

Moc smrti leží na základoch, ktoré musia byť odstránené, aby mohla byť jej vláda zosadená. Smrť je dôsledok (Rim. 5:12-21).

Prvým nepriateľom duše bol Satan (1. Moj. 3:1), potom hriech a potom oddelenie, nazvané smrť. Moc satana nad odsúdením k smrti bola zrušená zástupnou smrťou Krista za hriešne ľudstvo (Žid. 2:14). Dielo kríža Božieho Syna vytrhuje z odsúdenia za hriech. Jeho vzkriesený život chráni veriaceho od moci hriecha. Jeho dokonané dielo a večné postavenie zabezpečujú, že prítomnosť hriechu bude navždy vyhladená. Smrť je posledný nepriateľ, s ktorým sa bude treba vysporiadať, pretože veľký problém hriechu a Satana už boli vyriešené.

Smrť je posledným nepriateľom, pretože bude vzkriesená ešte posledná skupina ľudí, tých, ktorí odmietli Božiu milosť a lásku. Po súde pred Veľkým bielym trónom, už neostane nikto, koho by sa dalo vzkriesiť zmŕtvych.

Smrť je posledný nepriateľ, pretože je tým najdlhšie trvajúcim svedkom problému ľudstva. Napriek ľudskej tvrdohlavosti a zaslepenosti, je smrť najsilnejším odporcom človeka v jeho pýche.

► *Dokončenie na strane 12*

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

[7]

Apoštol Pavel

Ryan Coleman

Odhodlanie apoštola Pavla pre prácu pre Boha uzatvára knihu Skutkov sv. apoštolov a jeho verné listy tvoria veľkú časť Nového Zákona. Jeho poslušnosť Božiemu Duchu zanechala na prvotnej cirkvi veľký vplyv, hoci jeho osobne to veľa stálo. Záverečné kapitoly 2. Korintánom zobrazujú, ako veľmi apoštol trpel pre zbory a obzvlášť pre korintský.

OPIS OKOLNOSTÍ

Apoštol Pavel navštívil Korint na svojej druhej misijnej ceste. Rok a pol strávil kázaním evanjelia a zakladaním miestneho zboru predtým, ako sa odplavil do Efezu. Avšak korintskí veriaci po jeho odchode spyšneli a stali sa sebeckými. Rozdelili sa do skupiniek podporujúcich kazateľov a ich učenie radšej, ako byť jednotní v Kristovi (1. Kor. 1:12). Pretože apoštol Pavel nebol ich obľúbený, niektorí dokonca spochybňovali jeho postavenie ako Božieho služobníka s autoritou (1. Kor. 4:1-4). Ale jeho srdce nikdy nenechalo veriacich v ich bezútešnej situácii a poslal im poslov, aj listy, aby

ich upevnil predtým, ako ich navštívi na svojej poslednej misijnej ceste. Napísal epištolu, v ktorej napráva ich tvrdohlavosť a povzbudzuje ich, aby sa vrátili ku Kristovi. Na jeho pokyn zbor navštívili Apolo, Timoteus a Títus (Skut. 18:27, 1. Kor. 16:10, 2. Kor. 7:30).

S trpezlivosťou ich napomínal skrze Svätého Ducha. Zápasil o ich duchovné bytie a vylieva slzy nad ich bolesťou (2. Kor. 2:1-4). Našťastie mnohí z veriacich v Korinte počúvli a odpovedali na Pavlov prvý list a učenie. Vrucne vyjadril svoju starostlivosť a radosť z ich prinavrátania k Bohu v prvých deviatich kapitolách druhého listu.

Avšak napriek všetkej svojej snahe, v Korinte ostali niektorí falošní učители a neveriaci, ktorí marili dielo Božie (2. Kor. 11:13). Pavel sa postavil odporcom v plnej svojej autorite. Ukázal hĺbku svojej lásky a utrpenia pre zbor v Korinte. Slová sú pevné a mocné, odhaľujúce jeho úprimnú túžbu vidieť ich budovať sa v Kristovi, nie byť rozborení.

SKUTOČNOSŤ UTRPENIA

Pavel trpel v rukách hriešnikov. Pyšní a nábožní Židia ho zbičovali, kameňovali a nechali napospas smrti. Počas ciest bol vystavený nebezpečenstvu zo strany zbojníkov a lupičov, vo väzení sa ho snažili umlčať pohanskí predstavitelia. Falošní bratia v Korinte sa snažili vyvrátiť každý stĺp doktríny, ktorý postavil v Korinte (2. Kor. 11:25-27).

Pán Ježiš povedal: „Prorok nie je bezo cti, iba vo svojej otcine a vo svojom dome“ (Mat. 13:57). Podobne, aj apoštol Pavel trpel zo strany veriacich. Mnohí odmietali jeho učenie a znevažovali vážnosť jeho nárokov. Veriaci sa vysmievali jeho učeniu, jeho výzoru a charakteru (2. Kor. 10:10). Falošne ho obvinili, že využíval svoje postavenie pre osobný zisk (1. Kor. 9:1-14).

Hrboľatosť cesty a tlak z vedenia tvrdohlavého stáda ťažko doliehali na jeho telo aj dušu. Stroskotal, stratil sa na mori, častokrát mu bola zima, bol hladný a núdzny. Jeho nepriatelia ho prenasledovali v meste, aj na púšti (2. Kor. 11:25-27). Určitá telesná vada, ktorá bola na neho dopustená, aby dospel a bol ponížený, ho trápila na cestách od zboru k zboru (2. Kor. 12:9).

ODPOVEĎ TRPIACEHO

Napriek takémuto utrpeniu, nič nestlmilo Pavlovu horlivosť za získanie bratov podľa tela. Židov, slepých a zviazaných náboženstvom, pre Krista. Jeho srdce zmätko oproti pohanom, strateným a bez Boha na svete (Rim. 10:1-4, Skut. 17:22). Evanjelium sa stalo jeho poslaním od

jeho obrátenia na ceste do Damašku, a Pavel ho verne a odhodlane kázal.

Protivenstvo a ťažkosti ho nemohli odradiť od starostlivosti o veriacich, ktorých miloval a obetoval celý svoj život, aby ich budoval. Mal v pláne navštíviť Korint aj tretíkrát, neprijímal žiadne dary vo forme peňazí alebo materiálnej pomoci. Hľadal iba ich srdcia a mysle obrátiť na Krista. Text v 2. Korintčanom 12 prekypuje súcitom - nehľadám vášho, ale vás! Míňam vlastné na budovanie vás! Chcem pre vás iba to najlepšie! Prekypujem voči vám láskou! Tieto zvolania sú slová človeka, ktorý Božích ľudí miloval.

Nakoniec, ako veľa iných ľudí v týchto úvahach o svätých ľuďoch, ktorí trpeli, aj Pavel sa pokorne vo svojej telesnej slabosti skláňal pred svojím Bohom. Je to lekciami aj pre nás, ako pokladal vše postačujúcu milosť a Božie posilnenie za viac ako svoje vlastné sily. Uvedomoval si a dokonca sa v tom radoval, že v jeho slabosti sa môže zjavovať Božia moc (2. Kor. 12:9-10).

VÝSLEDOK ZÁPASU

Ďalším ponaučením zo života apoštola Pavla je, že tí, ktorí najviac potrebujú pomoc, ju pravdepodobne odmietnu. U niektorých pýcha vyvolá odpor a odmietnutie Božích služobníkov, ktorým v láske záleží na dušiach veriacich. To, čo apoštol Pavel zažil v Korinte je skutočnosťou aj pre mnohých pastierov a svätých, ktorí sú podobní Kristovi, v miestnych zboroch aj dnes. Láskaví bratia a sestry zápasia denne za svojich spoluvykúpených na modlitbách, venujú svoj čas a prostriedky pre evanjelium, trpezlivo

kážu. Milý čitateľ, vieš, kto aj dnes trpí pre tvoju dušu?

Evanjelista, pastier a tí, ktorí súcitne trpia za iných, to často robia bez vďaky alebo uznania od iných. Ako dobre, že im také veci iba málokedy prídu na myseľ. Namiesto toho, hovorí apoštol Pavel o silnejšej motivácii k vernej službe, o tej, ktorá je jasne opísaná v Písme: „Preto neustávame, ale jestli sa aj náš vonkajší človek ruší, vnútorný sa obnovuje deň čo deň. Lebo terajšie kratučké ľahké nášho súženia nám pôsobí prenesmierne veľkú večnú tiaž slávy, keď nehľadíme na veci, ktoré sa vidia, ale na veci ktoré

sa nevidia. Lebo veci, ktoré sa vidia, sú dočasné; ale tie, ktoré sa nevidia, sú večné.“ (2. Kor. 4:16-18).

Počas tejto série článkov sme sa naučili pravdu, že utrpenie je súčasťou našich životov, pretože hriech je stále súčasťou našej bytosti. Veriaci, ktorí majú hriechy odpustené, nie sú oslobodení od jeho dôsledkov, až kým nebudeme v nebi s naším Pánom. Svätí, o ktorých sme v týchto článkoch uvažovali, boli duchovne činní a nečakali nečinne na svoje premenenie. Cítili, ako píše apoštol Pavel, „tiaž slávy“ a tak boli povzbudzovaní k vernej službe Pánovi. Nech nás ich príklad rozhorlí a pozdvihne v našich utrpeniach, aby sme mohli tiež osláviť nášho Pána Ježiša.

LEBO VECI, KTORÉ SA VIDIA, SÚ DOČASNÉ; ALE TIE, KTORÉ SA NEVIDIA, SÚ VEČNÉ.

Dokončenie článku “Evanjelium v knihe Zjavenia: Posledný nepriateľ” zo strany 9:

Nie je aj druhá smrť nepriateľom?

Nie. Boží svätý zákon spravodlivo vyžaduje jedno miesto prebývania v Jeho prítomnosti a druhé bez nej. Už nie je nič viac, čo by ovládal hriech, alebo satan. To, čo ostane, je iba večné trápenie v človeku, ktorý zavrhol Boha, v ohnivom jazere.

Milý priateľ, tvoje nepriateľstvo voči Bohu môže byť odpustené a hneď teraz ukončené. Boh nie je tvojím, ani ľudským nepriateľom. Kristus zomrel za hriech a hriešnikov a vstal z mŕtvych, aby si Ho mohol prijať ako svojho Spasiteľa ešte dnes (2. Tim. 1:9-10).

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

[7] Božia vševědúcnosť

Joseph Dennison, ml.

„**K**ed' je Boh naším Otcom, jeho nadvláda, svätosť, vševědúcnosť a nemennosť nás nedesia, ale nás uvádzajú to veľkého úžasu a vďačnosti.“ (Ravi Zacharias)

Jednou z Božích vlastností je vševědúcnosť. Toto slovo má latinský pôvod a znamená „všetka vedomosť“. Čo tým Biblia myslí, keď opisuje Boha ako vševědúceho? Existujú nejaké hranice Božej vedomosti? Čo Božia vševědúcnosť znamená pre nás? Má v nás vzbudzovať strach alebo uistenie?

Podstata Božej vševědúcnosti

Boh vie všetko, čo jestvuje alebo sa vyskytuje vo vesmíre. Slovom Joba: „Lebo on zrie na všetky končiny zeme, vidí všade všetko pod všetkými nebesami“ (Job 28:24). Nie je miesto alebo vec, alebo udalosť, ktorá by bola mimo Jeho vedomosť: „Oči Hospodinove vidia na všetkých miestach“ (Prísl. 15:3). „... počíta počet hviezd a každú z nich volá menom.“ (Žalm 147:4). Žiadna udalosť, ani predmet nie je pre Neho bezvýznamný, aby si ho nevšimol. Pán Ježiš povedal:

„Či sa nepredávajú dva vrabce za groš? Ale ani jeden z nich nepadne na zem bez vášho Otca. Ale vám sú ešte aj len všetky vlasy na hlave spočítané!“ (Mat. 10:29-30). Božia vedomosť je neohraničená.

Boh nielenževie o všetkých veciach, ktoré existujú, On vie aj o všetkom, čo sa objaví v budúcnosti. To sa označuje ako Božie predzvedenie. Boh s istotou pozná udalosti budúcnosti a môže o nich hovoriť dopredu: „Pamätajte na predošlé veci, dávne od veku, že ja som silný Bôh, a nie je viac nijakého Boha, ani nieto podobného mne, ktorý oznamujem od počiatku to, čo bude na koniec, a od pradávna veci, ktoré sa ešte nestaly“ (Iza. 46:9-10). Boh pozná dokonca aj slová, ktoré budeme hovoriť ešte skôr ako otvoríme ústa: „Lebo ešte ani nemám slova na jazyku, a hľa, Hospodine, ty to vieš všetko.“ (Žalm 139:4).

Boh pozná nielen súčasnosť a budúcnosť, ale vie aj čo by sa udialo za akýchkoľvek možných okolností. To je jeho vedomosť, čo by nasledovalo, ak by sa udiali niektoré udalosti. Boh

napríklad odhalil Dávidovi, čo by urobili mužovia Saulovi a obyvatelia Keily (1. Sam. 23). Vďaka tomuto poznaniu urobil Dávid rozhodnutie odísť. Rovnako mohol aj Pán Ježiš jasne povedať: „Beda ti, Korazim! Beda ti, Betsaido! Lebo keby sa v Týre a v Sidone byly udialy divy, ktoré sa udialy vo vás, dávno by vo vrecovine a v popole byly činily pokánie.“ (Mat. 11:21). Znamená to, že Božia vševedúcnosť presahuje nad to, čo sa stane (predzvedenie) a tiež vie všetky možné udalosti vo svete, kde dal človeku slobodnú vôľu.

Ďalej, Božia vševedúcnosť zahŕňa aj každú dušu každej bytosti. Boh pozná myšlienky, túžby, pohnútky a motívy každého jedinca. Ako povedal Dávid Šalamúnovi: „Hospodin zpytuje všetky srdcia a rozumie každému útvaru myšlienok.“ (1. Par. 28:9). Sám Boh povedal: „Ja Hospodin zpytujem srdce a zkušam ľadviny“ (Jer. 17:10). Božia vševedúcnosť siaha až do úplnej podstaty toho, kým sme. „A nieto stvorenia, ktoré by bolo neviditeľné pre ním, ale všetko je nahé a odkryté očiam toho, s ktorým máme do činenia“ (Žid. 4:13). Dávid tomu porozumel, keď hovorí: „Hospodine, prezkušmal si ma a poznal. Ty znáš moje sadanie i moje vstávanie; rozumieš mojej myšlienke zďaleka.“ (Žalm 139:1-2).

V skratke, Písmo odhaľuje, že Boh má úplné poznanie o každom detaile v Jeho vesmíre. Pozná každý objekt, bytosť, skutok, myšlienku a motív vo vesmíre - či už existujúce, budúce či možné. Jeho poznanie je nekonečné (Žalm 147:5), nie je naučené (Rim. 11:34), a preto prirodzené Jeho podstate.

Dôsledky Božej vševedúcnosti

Aké závery môžeme urobiť zo skutočnosti, že Boh je vševedúci? Našou prvou odpoveďou by mala byť oslava a úžas. Božia vševedúcnosť je nad ľudské pochopenie. Rovnako ako Pavel, mali by sme na ňu odpovedať úžasom a chválou: „Ó, hlbino bohatstva a múdrosti a známosti Božej! Aké nevyspytateľné sú jeho súdy a nevystihnuteľné jeho cesty!“ (Rim. 11:33).

Po ďalšie, Božia vševedúcnosť nás uisťuje, že Božia spravodlivosť bude úplná a bude sa týkať každého. Žiaden hriech alebo zlý skutok neunikne Jeho pozornosti. Zlí ľudia, ako Hitler, mohli uniknúť ľudskej spravodlivosti, ale nikdy neunikne tej Božej. Pre nespasených ľudí by Božia vševedúcnosť mala priniesť strach a pokánie voči Bohu, ktorý ich bude brať na plnú zodpovednosť. Pre veriacich, ktorých hriechy sú odpustené v Kristovi, by táto pravda mala priniesť triezvosť a vážnosť do našich životov, pretože každý náš skutok a motív bude Pán pri svojom príchode súdiť. „A tak nesúďte ničoho pred časom, dokiaľ neprijde Pán, ktorý aj osvieti skryté veci tmy a zjaví úmysly srdc, a vtedy bude mať jeden každý chválu od Boha.“ (1. Kor. 4:5).

Tretí dôsledok Božej vševedúcnosti je, že s Ním môžeme mať otvorený a čistý vzťah. Boh pozná naše najhlbšie túžby, naše slabosti, naše pády a naše hriechy. Napriek tomu nás Boh miluje a chce mať s nami vzťah. „Ale ak niekto miluje Boha, ten je poznaný od neho.“ (1. Kor. 8:3). Poznanie Jeho vševedúcnosti nás od Boha nevzdáľuje, práve opačne, dovoľuje nám prehĺbiť

svoj vzťah s Ním. V Žalme 139 Dávid uvažuje nad Božou vševedúcnosťou: „Prezkúmaj ma, silný Bože, a poznaj moje srdce! Zkús ma a poznaj moje myšlienky“ (v. 23). Aj Peter pri poznaní svojho vlastného pádu vyznáva, že Božia vševedúcnosť je to, na čom môže spočinúť: „Pane, ty vieš všetko,“ (Jána 21:17).

A nakoniec, Božia vševedúcnosť by mala byť zdrojom potešenia pre veriaceho. Boh je plne vedomý o každej udalosti v našich životoch. Boh nie je nikdy zaskočený našimi pádmi, ani zlými rozhodnutiami. Pozná každý

možný dôsledok každého rozhodnutia, ktoré urobíme. Preto nás môže viesť a riadiť naše životy. Pozná naše potreby, obavy a strach. Pán Ježiš povedal: „váš Otec vie, čo potrebujete, prv než by ste ho vy prosili.“ (Mat. 6:8). Hagar bola tehotná, sama, na úteku a bojovala o holý život, ona prvá prehlásila Božiu vševedúcnosť. Poznala, že Boh videl jej biedny stav a povedala: „Ty si silný Bôh, ktorý vidíš“ (1. Moj. 16:13). Aj my si môžeme byť istí, že nás vševedúci Boh dokonale pozná a môže naplniť každú našu potrebu.

„KDE KTO JE SILNÝM BOHOM VELKÝM, AKO JE BÔH?!“ (ŽALM 77:13)

„TY SI TEN SILNÝ BÔH, KTORÝ ČINIŠ ZÁZRAKY.“ (ŽALM 77:14)

V akej dôvere sa Eliáš postavil proti Bálovým prorokom na hore Karmel! Spoznal, hoci v malom, výnimočnú a všetko prevyšujúcu veľkosť svojho Boha. Vedel, že Pán má neobmedzenú moc, ktorá pre neho môže byť nepochopiteľná. Eliášov Boh je živým Bohom: vie, vidí, počuje i hovorí. Pred Jeho vševedúcnosťou nie je nič skryté. Pozná naše sadanie i naše vstávanie a chápe naše myšlienky na diaľku.

Všetko, čo má v Bohu svoj pôvod, pôsobí bázeň a vzbudzuje úžas a úctu: Jeho sláva, láska, milosrdenstvo a milosť.

Aj keď je mocný a majestátny nad všetko naše chápanie, všíma si padajúceho vrabca a stará sa o jedinca tak malého a bezvýznamného ako som ja. Je to môj Boh! Ó, kiežby som Ho lepšie poznal a viac Mu dôveroval!

*Ó Pane, môj Bože, keď v ohromnom úžase
skúmam všetky diela, čo vykonal Tvoje ruky;
Vidím hviezdy; Počujem mocný hrom,
V celom vesmíre zjavená je Tvoja moc.
Potom spieva Ti moja duša, môj Spasiteľ Boh,
Aký veľký si Ty! Aký veľký si Ty!*

Vytrhnutie

[3] Príprava na vytrhnutie

David Petterson

Už sme sa ohľadom vytrhnutia zamýšľali nad jeho zaslúbením, náhľadmi, účastníkmi, miestom, cieľom a načasovaním pred veľkým súžením. Teraz budeme premýšľať nad naším prichystaním sa na neho.

PRÍPRAVA NA VYTRHNUTIE

Keď vieme, že Kristov príchod je istý, čo máme robiť? Mali by sme predať všetok náš majetok a čakať niekde na vrchu kopca? To asi nie. Texty, ktoré hovoria o Kristovom príchode, ktorý môže prísť každú chvíľu, nám aj hovoria, čo máme robiť.

Ako prvé máme bdieť. V Pánových kázaniach sa často pri významných udalostiach opakuje Jeho rada: „Teda bdejte, lebo neviete, v ktorú hodinu príjde váš Pán.“ Čo sa myslí tým, bdejte? Máme ostať zobudení a pohotoví. Máme si byť vedomí duchovnej reality. Sústrediť sa na to, čo je skutočne dôležité a nenechať sa zatahnúť do bahna bezvýznamného bytia. Bdejte, buďte na stráži. Každý deň prichádza veľa vecí, ktoré nás odvádzajú od toho, ako by sme mali žiť. Títovi 2.12-13 nás napomína, aby sme sa „odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a aby sme rozumne a spravodlivo a pobožne žili na tomto svete očakávajúc blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista“.

Po druhé, máme byť svedkami. Pán Ježiš povedal: „Idte po celom svete a kážte evanjelium každému stvoreniu!“ (Mar. 16:15). Vediac, že Kristus môže prísť každú chvíľu, mali by sme byť tým povzbudení osloviť ľudí teraz, kým ešte môžeme, lebo nevieme hodinu, kedy Pán príde.

Po tretie, máme pracovať. Po tom, ako Pavel v 1. Kor. 15 hovorí o premenených telách, ktoré po vytrhnutí dostaneme a o slávnej skutočnosti, že náš Spasiteľ porazil smrť, zakončuje slovami napomenutia: „A tak, moji milovaní bratia, buďte pevní, nepohnutelní, rozhojňujúci sa vždycky v diele Pánovom vediac, že vaša práca nie je márna v Pánovi.“ (v. 58).

A nakoniec, máme očakávať. Pavel píše, aby sme „očakávali jeho Syna z nebies“ (1. Tes. 1:10). Nepoznáme dňa ani hodiny, kedy príde. Nikto ju nepozná. Určovanie dátumu je prinajmenšom márne a aj veľmi nebezpečné. Sám Pán Ježiš povedal, že nepozná čas Jeho návratu (Mar. 13:32). Očakávajme trpezlivo na tú slávnu chvíľu, keď nás vezme domov.

VYHLIADKY NA VYTRHNUTIE

Kým čakáme, vyhlídky na vytrhnutie nás naplňajú nádejou. Nádej vo vytrhnutie je povzbudzujúca. Pán Ježiš povedal svojim učeníkom, ktorí boli zaskočení Jeho slovom

NÁDEJ VO VYTRHNUTIE JE
POVZBUDZUJÚCA.

a odradení: „Nech sa neľaká vaše srdce ani nestrachuje!“, lebo Jeho zaslúbenie o príchode je isté. Nech sme ním povzbudení aj dnes.

Je to aj utešujúca nádej. Pavel hovoril o vytrhnutí tým, ktorí si mysleli, že ich milovaní odišli a už niet viac nádeje. Napísal: „Takže sa potešujte navzájom týmito slovami.“ (1. Tes. 4:18). Tieto slová prinášajú útechu mnohým aj dnes. Znovu uvidíme našich milovaných a možno už veľmi skoro!

Vytrhnutie je aj motivujúcou nádejou. 1. Kor. 15:58 hovorí: „buďte pevní, nepohnutelní, rozhojňujúci sa vždycky“. Vytrhnutie nie je výhovorkou z lenivosti, ale motiváciou byť činný. Nech nás všetkých rozhojní do práce pre nášho Pána.

A nakoniec, vytrhnutie je očisťujúcou nádejou. 1. Jána 3:2,3 hovorí: „Milovaní, teraz sme deťmi Božími, a ešte sa neukázalo, čo budeme. Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je. A každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa, tak ako je aj on čistý.“ Kristus môže prísť každú chvíľu, žime zbožné, čisté, sväté životy, ktoré sa ľúbia Pánovi.

J. Dwight Pentecost v jednej svojej kázni rozprával svoj príbeh. V päťdesiatych rokoch 20. storočia vyučoval v teologickom seminári v Dallase. Všetci poznali jeho „22 dôvodov, prečo Cirkev nepôjde cez veľké súženie“. Jeden mladý muž, ktorý nebol jeho študent, prišiel raz na jeho prednášku s touto témou. Pentecost mu dovolil ostať a počúvať. Všetci študenti ho poznali a vedeli, že má odlišné názory ako profesor.

Po prednáške povedal profesorovi: „Mám na Vás otázku.“ Profesor mu odpovedal: „Najprv mám jednu otázku ja na Vás. Čo je Vašou blaženou nádejou? Mojou je, že Kristus pre mňa príde, premení toto mrzké telo na telo podobné Jeho telu a vezme ma, aby som bol stále s Ním. Čo je Vašou blaženou nádejou?“ Mladý muž odpovedal: „Mojou blaženou nádejou je stať sa mučeníkom pre moju vieru.“

A ten deň prišiel, stal sa mučeníkom. Bol jedným z piatich mladých misionárov, ktorí v roku 1956 v ekvádorskej džungli hľadali ľudí z kmeňa Waodani, aby im priniesli evanjelium a boli dobodaní kopijami na smrť. Nedopátral som sa, ktorý z tých piatich bol on, ale to, čo ma zaujalo, bolo: Mladý muž, ktorého poznanie o vytrhnutí bolo odlišné od nášho, ale to ho neodradilo, aby hľadal ľudí a zvestoval evanjelium. Veril, že aj Cirkev bude prechádzať cez obdobie veľkého súženia. Napriek tomu sa neskrýval radšej niekde v divočine, aby si zachránil svoj život, ale išiel smele so správou evanjelia vo svojom srdci aj na svojich perách. Keď veríme v bezprostredný príchod Pána Ježiša, o čo viac by sme mali byť odhodlaní osloviť hynúce duše evanjeliom. Kážme správu o Božej milosti, kým ešte môžeme, pretože už čoskoro „sám Pán s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou sostúpi s neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom. Takže sa potešujte navzájom týmito slovami.“ (1. Tes. 4:16-18).

NA POČIATKU

[2]

Ken Cooper, Anglicko

Toto je druhý článok zo série, v ktorej uvažujeme nad výrazom „na počiatku“ zapísaným v Božom Slove. V tomto pokračovaní budeme uvažovať nad veršom Jána 1:1: „Na počiatku bolo Slovo.“

Existujú rôzne pohľady na to, čo sa myslí týmto výrazom v tomto verši. Niektorí hovoria, že tieto slová smerujú na začiatok do 1. Mojžišovej 1:1, na počiatok času, priestoru a hmotného vesmíru. Verš teda hovorí, že vtedy, keď začal čas, Pán Ježiš už existoval. Toto tvrdenie je síce pravdivé, ale nie na základe toho, že v oboch veršoch je použité rovnaké slovo „počiatok“.

Iný názor, že v Jána 1:1 sa hovorí o večnosti. Tieto slová hovoria teda ešte o čase pred prvým veršom Biblie, späť vo večnosti, „počiatok bez začiatku“, nekonečná nemerateľná minulosť. Je to predtým, ako začal čas a predtým, ako vznikla hmota, nie bod, keď čas začal a hmota bola stvorená (ako v 1. Moj. 1:1). Je to pred stvorením, pred časom. Tento verš ukazuje, že Kristus bol celú večnosť. Môžeme si v mysli predstaviť obdobie pred stvorením a už tam bol Pán Ježiš.

Hoci z môjho pohľadu, ako pisateľa

tejto úvahy, slová „na počiatku“ sa nevzťahujú na bod, ktorý je opísaný v 1. Moj. 1, je v nich určitá spoločná pravda.

Slová v Jána 1:1 hovoria o večnej existencii rozdielnej Svätej Osoby. Tento verš hovorí: „Slovo bol Boh“ a celý verš ohlasuje, že Osoba, o ktorej hovorí, je večná vo Svojom bytí, odlišná Svojou osobou a božská vo Svojej podstate. Počiatok tu teda opisuje to, čo bolo predtým, než začal čas a prináša myšlienku o večnosti.

Prvé slová Jánovho evanjelia nás prenesú späť do večnosti, predtým než začal čas, než bola stvorená hmota. Na počiatok. Tieto slová nás prenesú späť na počiatok bez času, do minulej večnosti predtým než začal čas, ešte pred 1. Moj. 1:1 - začiatok bez začiatku. Boh nemá začiatok. On bol vždy, a tak je to aj s Pánom Ježišom. Je večný. Bol pred všetkým stvorením, pred všetkými vecami, nad všetkým stvorením a On nemá počiatok.

Pán je nazvaný ako „slovo“. On je Božím zjavením sa ľudstvu. Je Božou správou. Je tým, kto odhalil a priniesol Božiu myseľ a vôľu. Je vyjadrením a dorozumievacím spôsobom od Boha.

V tomto verši sa hovorí, že „Slovo“ bolo večne vyjadrením Boha, nielen v čase. Ďalej v tejto kapitole sa hovorí, že Boh sa zjavil ľudstvu v osobe Pána Ježiša. Keď prišiel Kristus na svet, On dokonale zjavil, aký je Boh. On bol a je živým vyjadrením Božích myšlienok a Boha samotného. On bol a je úplným vyjadrením Božstva.

Všimnime si, že na počiatku „bolo“ Slovo. Tu je vyjadrené jeho večné bytie. Sloveso „bolo“ je v nedokonavom vide, vyjadruje udalosť v minulosti, ktorá trvá až do súčasnosti. On bol odvždy. Pán Ježiž nemal počiatok. Existuje od večnosti. On nezačal existovať na počiatku. On tam už vtedy bol. On bol, keď bola stvorená prvá hmota. On bol pred všetkými vecami (Kol. 1:17). On existoval večne, vždy (Jána 8:58). Preto v Jánovom evanjeliu nenájdeme žiaden rodokmeň. To by v evanjeliu o večnom Božom Synovi nebolo namieste.

Ako je Boh večný (On je počiatok i koniec), tak je večný aj Boží Syn (Zjav. 1:8, 21:6, 22:13). Existoval spolu večne s Bohom (viď Mich. 5:2). Vo večnosti bol blízky vzťah medzi Otcom a Synom.

Jána 1:1 je prvý, je prvým počiatkom, kam môžu naše myšlienky dosiahnuť. Sloveso „bolo“ (v nedokonavom vide) nám pripomína, že nech naše myšlienky dosiahnu akokoľvek ďaleko a to pochopia ako počiatok, tak On existoval ešte predtým, pretože „Slovo bolo“. Toto sloveso potvrdzuje večnú existenciu Toho, ktorý je nazvaný „Slovo“, ešte pred stvorením sveta, pretože Ten, ktorý bol na počiatku stvoril tieto veci. V Ňom bolo od počiatku ukryté to, čo chcel Boh povedať človeku.

Slovo „bolo u Boha“. Pán má odlišnú a jedinečnú osobnosť. Bol osobnostne odlišný od Boha, ale mal o Ňom blízku vedomosť. „U Boha“ doslovne znamená „tvárou v tvár“, alebo „smerom k Bohu“. On bol a je odlišnou Osobou. Bol skutočnou Osobou, ktorá žila s Bohom. V „dňoch“, alebo „rokoch“ (naše ohraničené mysle, ako aj jazykové prostriedky nás nútia takto označovať večné skutočnosti) pred stvorením, existovalo jedinečné spoločenstvo medzi Bohom a Slovom, Otcom a Synom. Boli rovnocenní v sláve a veční v majestáte.

On „bol Boh“. Dokazuje Jeho absolútne božstvo a Jeho podstatu. On bol (a stále je) večný Boh, rovný Bohu a Boh vo Svojej podstate. Bol božskou Osobou v podstate Svojho bytia. Nie je stvorením, anjelom, ani nejakým druhoradým Bohom. Mal všetku podstatu a vlastnosti Boha. On a Boh boli vo Svojej podstate jedno.

ON A BOH BOLI VO SVOJEJ
PODSTATE JEDNO.

Bol rovný Bohu, pretože bol Boh. Nie je správne hovoriť, že On bol „boh“, alebo „ako boh“. Dokonca nestačí ani povedať, že bol Boží. On je Boh. Slová označujú jasne a úplne Jeho Božstvo.

Slovo jestvovalo už skôr - „na počiatku“ jestvovalo zároveň - „u Boha“ jestvovalo samostatne - „bol Boh“. On je spolu večný: „Na počiatku bolo Slovo“. Spolu jestvujúci: „To Slovo bolo u Boha“. A rovnocenný: „to Slovo bol Boh“.

► *Pokračovanie nabadúce*

OKAMIHY

[1]

Brian Currie, Severné Írsko

ÚVOD

V anglickom preklade Nového Zákona (Authorised Version) sa slovo „moment“ (okamih) vyskytuje iba trikrát a v gréckom origináli je pre ne použité vždy iné slovo. Tieto tri miesta sú:

Luk. 4:5: „A diabol ho vyviedol na vysoký vrch a ukázal mu všetky kráľovstvá sveta v okamihu.“

1. Kor. 15:51-52: „... razom, v okamihu, pri zatrúbení poslednej trúby. Lebo zatrúbi, a mŕtvi vstanú neporušiteľní, a my budeme premenení.“

2. Kor. 4:17: „Lebo terajšie kratučké ľahké nášho súženia nám pôsobí prenesmierne veľkú večnú tiaž slávy,“

Význam je v každom verši iný:

Luk. 4:5: „v okamihu (gr. stigme)“ - znamená časový bod, moment

1. Kor. 15:52: „razom, v momente (gr. atos)“ - znamená nedeliteľný časový okamih. Odtiaľ pochádza aj slovo atóm.

2. Kor. 4:17: v slovenčine „kratučké“ (v angličtine „moment“, gr. parautika) - znamená chvíľkové, prechodné, v kontraste s „večnou tiažou slávy“.

Tieto verše hovoria o:

- Okamihu pokušenia (Luk. 4:5)
- Okamihu súženia (2. Kor. 4:17)
- Okamihu súdu (1. Kor. 15:52).

OKAMIH POKUŠENIA (Luk. 4:5)

Zmienky o pokušení

Zo štyroch evanjelií iba tri hovoria o pokúšaní Pána. Jediné, ktoré túto udalosť vynecháva, je evanjelium podľa Jána. Nie že by autor na to zabudol, ale je to tak úmyselne. Ján píše o Božstve Pána Ježiša a Jakub píše: „lebo ved' Boha nemožno pokúšať na zlé,“ (Jak. 1:13). V anglickom preklade Biblie od Darbyho sa píše v Kol. 1:19: „Lebo sa zalúbilo Otcovi, aby v ňom prebývala všetka plnosť (Božstva)“. Bol Človek, ktorý bol „Druh“ Hospodinov (Zach. 13:7). Je nepredstaviteľné, že by tento Muž, ktorý bol Boh, mohol byť pokúšaný. On nie že mohol nehrešiť, ale On nemohol zhrešiť. Ján o tom píše rovnako: „hriechu v ňom niet“ (1. Jána 3:5). Všimnime si, že Ján vedený Duchom, nenapísal: „Hriech v ňom nebol“. Čo by pripúšťalo možnosť, že by sa to v budúcnosti mohlo stať, ale

jeho výrok je absolútny, bez ohľadu na čas a miesto, hovorí: „Hriechu v Ňom niet.“

Niektorí popierajú, že Pán Ježiš bol Boh, ale Písmo hovorí o tejto pravde veľmi jasne. Iza. 9:6: „a nazovú jeho meno: Predivný, Radca, Silný Bôh, Udatný Hrdina, Otec Večnosti, Knieža Pokoja.“ Mat. 1:23: „Hľa, panna počne a porodí syna, a nazovú jeho meno Immanuel, čo je preložené: S nami Bôh.“ Jána 1:1: „Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Bôh.“ Jána 20:28: „A Tomáš odpovedal a riekol mu: Môj Pán a môj Bôh!“ Rim. 9:5: „ktorých sú otcovia a tí, z ktorých pošiel Kristus podľa tela, ktorý je nado všetkým, Bôh, požehnaný na veky. Ameň.“ 1. Tim. 3:16: „A vyznane veľké je tajomstvo pobožnosti: Bôh zjavený v tele,...“. Tít. 2:13: „očakávajúc blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista.“ 1. Jána 5:20: „sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Bôh...“. Je nemožné vo svetle toľkých dôkazov popierať Kristovo Božstvo, rovno tiež tvrdiť, že by mohol zhrešiť.

Pisatelia ostatných troch evanjelií sa rovnako pevne pridávajú Božstva a bezúhonnosti Kristovej ako aj Ján, ale Svätý Duch si ich použil, aby tieto pravdy predstavili z iného uhla pohľadu, ktorý v sebe obnáša dva významy slova „pokúšanie“. Význam, ktorý nás napadne, keď počujeme toto slovo, je snaha priviesť človeka k tomu, aby vykonal hriech. Ako sme si už povedali, pri Pánovi Ježišovi nebolo možné, aby zhrešil, ale satan sa o to pokúšal a skrze troch evanjelistov máme zaznamenané,

ako jeho snaha stroskotala. Slovo „pokúšanie“ však nemusí mať vždy len záporný význam, môžeme ho chápať aj vo význame „skúsiť, preveriť“. Dva príklady nachádzame v 1. Moj. 22:1: „Bôh zkušal Abraháma“ a Žalm 95:9: „kde ma pokúšali vaši otcovia; zkusili ma aj videli moje dielo.“ Tu vidíme dôvod pokúšania z Božieho pohľadu - nie preto, aby videl, či môže Pán Ježiš hrešiť, ale ukázať, že On zhrešiť nemôže. Pred niekoľkými rokmi postavili neďaleko môjho bydliska nový betónový most cez rieku. Keď bol dokončený, postavili na neho oveľa viac áut, ako bola jeho normálna prevádzková kapacita. Prišli sa pozrieť davy ľudí. No neprišli, aby videli, ako sa ten most zrúti, ale aby videli, že to nie je možné a most to vydrží.

Rovnako je aj Božstvo a bezúhonnosť Pána Ježiša zjavené v štyroch evanjeliách dvoma spôsobmi - vynechaním tejto udalosti Jánom a jej opisom v ostatných troch evanjeliách.

Opis podľa Marka

Marek vo svojom evanjeliu píše o dokonalom Služobníkovi a podrobnosti o pokúšaní opisuje v dvoch veršoch. Mar. 1:12-13: „A hneď ho pudil Duch na púšť. A bol tam na púšti štyridsať dní súc pokúšaný od satana, a bol so zvieratami, a anjelia mu poslúhovali.“

Spomína sa tu iba skutočnosť, že bol pokúšaný a dôležité je, že dáva odpoveď na otázku, ktorá by mala smerovať ku všetkým služobníkom: „Bol, alebo nebol verný?“ A tak hneď na začiatku svojho evanjelia Marek zdôrazňuje dôležitú vlastnosť pre službu a tou je vernosť. To sa nedalo

povedať o Adamovi, ktorému bolo zverené správcovstvo a zlyhal. Všimnime si Markove slová o Pánovi Ježišovi: „pudil Ho na púšť... na púšti štyridsať dní... s (divými) zvieratami“. O koľko menej nápomocné boli Jeho podmienky oproti tým, aké mal Adam, ktorý bol v prekrásnej záhrade, kde neboli žiadne divé zvieratá. Aj napriek tomu prvý človek neobstál a ten Druhý človek zvíťazil nad pokušením.

Opis podľa Matúša

Matúš opisuje Pána Ježiša vo svojom evanjeliu ako Kráľa Izraela a o Jeho pokúšaní píše v paralele s udalosťami celého národa.

- Národ vyšiel s Egypta. To je v paralele s Mat. 2:15: „Z Egypta som povolal svojho syna.“
- Prešli cez vody (Červené more). To je v paralele s Mat. 3:16: Jeho krst.
- Prišli na púšť a zhrešili. To je v paralele a v kontraste s Mat. 4:1-11, pretože On zvíťazil, On nemohol zhrešiť.
- Prvé pokušenie sa týkalo chleba, v 2. Moj. 16, keď im Boh dal mannu. V Mat. 4:3 je tiež prvé pokušenie spojené s chlebom.
- Druhé pokušenie prišlo, keď nemali vodu, 2. Moj. 17 a ľud obviňoval Mojžiša, že ich vyviedol z Egypta, aby pomreli na púšti smädom. V Mat. 4:6 hovorí satan Pánovi Ježišovi: „...hod' sa dolu“.
- Tretie pokušenie sa týkalo zhotovenia zlatého teľaťa a modloslužby, 2. Moj. 32. V Mat. 4:9 hovorí satan Pánovi Ježišovi: „Poklož sa mi.“

Poradie pokúšaní v Matúšovom evanjeliu je chronologické, alebo historické. Chce ukázať hodnotu tohto Človeka byť Kráľom Izraela - Jeho pozadie (kapitola 1), Jeho narodenie (kapitola 2), Jeho krst (kapitola 3), Jeho zápas (kapitola 4), Jeho presvedčenie (kapitoly 5-7), Jeho požehnanie (kapitoly 8 a 9), Jeho učeníkov (kapitola 10), Jeho zlorečenie (kapitoly 11 a 12). V tomto bode národ zavrhol svojho Kráľa a v kapitole 13 Kráľ zavrhol národ.

Jednou z prvých myšlienok, keď premýšľame o Kráľovi, sú príkazy, a preto aj to pokúšanie bolo: „Ak si Syn Boží, povedz, aby sa tieto kamene stali chlebami.“ (Mat. 4:3). Kráľa si tiež spájame s veľkým trónom: „Vtedy ho pojal diabol do svätého mesta a postavil ho na vrch na krídlo chrámu“ (Mat. 4:5). S kráľom sa tiež spája kráľovstvo a sláva, preto „ho pojal diabol na vrch, veľmi vysoký, a ukázal mu všetky kráľovstvá sveta a ich slávu“ (Mat. 4:8).

Môžeme vidieť, že satan ukazoval postupne vyššie a vyššie miesta, aj pokušenia voči Kráľovi boli väčšie a vznešenejšie.

Opis podľa Lukáša

Postupnosť zaznamenaná Lukášom je morálna a sám píše na začiatku evanjelia, že sa rozhodol zapísať udalosti zaradom (Luk. 1:1-4). Všimnime si poradie pokušení: prvé opisuje výzvu premeniť kamene na chleby, nasleduje pokušenie na vysokom vrchu a kráľovstvá, nakoniec pokušenie na krídle chrámu a výzva hodiť sa dole. Druhé a tretie pokušenie sú zapísané v opačnom poradí, ako

v Matúšovom evanjeliu. Toto poradie je v paralele s udalosťami v záhrade Éden, 1. Moj. 3:6 a 1. Jána 2:16.

1. Moj. 3:6	1. Jána 2:16	Luk. 4:3,5,9
„dobrý na jedenie“	„žiadost' tela“	„kameň ... stal sa chlebom“
„žiadost'ou očiam“	„žiadost' očí“	„ukázal ... kráľovstvá“
„prežiadúcný strom, aby urobil človeka rozumným“	„pýcha života“	„hod' sa dolu“

Prvé pokušenie zapísané v evanjeliu Lukáša je „povedz tomuto kameňu, aby sa stal chlebom!“, v evanjeliu podľa Matúša to je „týmto kameňom“. Viacej sa vyžaduje od kráľa, ako od človeka. Druhé pokušenie podľa Lukáša a tretie podľa Matúša je na vrchu, a týka sa kráľovstiev. Matúš píše: „na vrch, veľmi vysoký“, ale Lukáš píše, že to bol „vysoký vrch“. Opäť, pri predstavovaní Pána Ježiša ako Kráľa podľa Matúša vidíme veľkosť a vznešenosť. Matúš píše o „kráľovstvách a ich sláve“, zatiaľčo Lukáš toto vynecháva. Lukáš zapísal, že mu ukázal všetky kráľovstvá sveta „v okamihu“ - to je zasa myšlienka, ktorú u Matúša nevidíme. Nie je to prekvapivé, pretože čas je dôležitejší pre človeka, ako pre kráľa. Tretie pokušenie zapísané u Lukáša, ktoré zahŕňa krídlo chrámu, je u Matúša zapísané ako druhé v poradí. Lukáš píše, že bol vzatý do „Jeruzalema“, Matúš, že to bolo „sväté mesto“. Obe mená sú židovské, ale „sväté mesto“ to rozhodne zdôrazňuje viac.

Motív pokušenia

Diablovým motívom bolo zastaviť

Božie vykupiteľské plány. Počas celej histórie sa snažil zabrániť Bohu v prinesení semena ženy. Čítame o: zabití Ábela (1. Moj. 4); porušení (1. Moj. 6); Babylone (1. Moj. 11); vraždení hebrejských detí (2. Moj. 1); zredukovaní línie Júdu na jediné dieťa, Joasa (2. Par. 22. 10-12); zabíjaní detí za Heroda (Mat. 2); a teraz sa zjavil Vykupiteľ a bol potvrdený hlasom z neba pri Svojom krste: „Môj milovaný Syn“. Opakujeme, že Božím zámerom v pokušení nebolo zistiť, či náš Pán zhreší, ale ukázať, že to nemôže urobiť.

Okamih pokušenia

Slovo „okamih“ použité v Luk. 4:5 znamená bod v čase. Každý z pisateľov poskytuje iný pohľad na tento bod. Matúš 4 prichádza po prehlásení: „Toto je ten môj milovaný Syn“; to znamená, keď bol na očiach verejnosti. V Markovi 1 je to „Ty si ten môj milovaný Syn“; to znamená, keď sa radoval v osobnom obecenstve. V Lukášovi 4, „Ježiš, plný Svätého Ducha, navrátil sa od Jordána“; to znamená, keď kráčal cestou poslušnosti. Verš 2 musíme pozorne zvážiť: „Štyridsať dní bol vodený Duchom na púšti súc pokúšaný od

diabla. A nejedol ničoho v tých dňoch, a keď sa skončili, napokon zlačnel“. Diablovu krutosť vidíme v tom, že útočí, keď sme fyzicky slabí. Videli sme mnohých svätých, ktorých spasenie je nesporné, ako pochybovali o svojom spasení, keď diabol útočil na slabého svätého vo svojej divokej krutosti.

Spôsob pokušenia

Jakob píše, že „každý je pokúšaný od svojej žiadosti, vyvlačovaný a vábený“. Ako sme poznamenali pred chvíľou, Pán Ježiš Kristus nebol nikdy pokúšaný zo Svojho vnútra, keďže bol svätý tak vo vnútri, ako aj navonok.

Pustina bola kulisami pre kamene, ktoré mal učiniť chlebom – toto bol útok na spôsob Jeho života, keďže závisel na Bohu v každom Jeho slove. Na prvý pohľad sa môže zdať, že na tom nie je nič hriešne (keďže premena kameňov na chleby by sama o sebe nebola hriešnym skutkom), ale ukazuje to Satana ako hada.

Ďalšie pokušenie sa týka vysokého vrchu a kráľovstiev sveta a ukazuje Satana ako anjela svetla. Pán Ježiš túto Satanovu ponuku odmietol, avšak v budúcnosti príde iný človek, ktorý ju prijme: „A klaňali sa drakovi, ktorý dal šelme takú moc... a bola jej daná moc, aby trvala štyridsaťdva mesiacov“ (Zjav. 13:4-5). To, čo Pán odmietol od diabla, dostane od Boha: „Požiadať odo mňa, a dám ti národy, tvoje dedičstvo, tvoje državie, končiny zeme“ (Žalm 2:8).

Potom prišiel útok na spôsob Jeho smrti, keď bol vyvedený na vrchol chrámu a vyzvaný, aby sa vrhol dolu. Toto je Satan ako revúci lev.

Spôsob odolania pokušeniu

Nie je prekvapujúce, že ochrana sa dá nájsť za „štítom viery“: „A pritom pri všetkom vezmite štít viery, ktorým budete môcť uhasiť všetky ohnivé šípy toho zlého“ (Efež. 6:16). Toto je úplný úkryt, štít veľkosti dverí, ktorý zakrýva celé telo. Týmto štítom je „viera“; to znamená, že všetko, čo zahŕňa kresťanstvo, je založené na viere, nie na našom porozumení. Veríme aj vtedy, keď nerozumieme. Toto uháša, zastavuje šírenie ohňa a bráni mu dostať sa spod kontroly. Nie sú to pocity, či skúsenosti! Viera je hrádzou, keď sme napadnutí modernizmom, ateizmom, ritualizmom, intelektualizmom, či akýmkoľvek iným -izmom. Táto viera má za svoj základ Sväté Písma. Mládenci v Jánových dňoch ho vedeli používať: „Písal som vám, mládenci, že ste silní, a že slovo Božie zostáva vo vás, a zvíťazili ste nad tým zlým“ (1. Jána 2:14).

Pán Ježiš cituje príhodné Písmo, aby odbil každé pokušenie a vo všetkých prípadoch je to z 5. Mojžišovej, ktorá je knihou púšte.

V Luk. 4:4, pri prvom pokušení, máme citovať z 5. Moj. 8:3: „človek nebude žiť na samom chlebe, ale na každom slove Božom“. Tieto slová boli povedané národu na púšti a majú skutočnú a prirodzenú aplikáciu do aktuálnej situácie. Národ bol závislý na Bohu, ktorý naplňoval každú ich potrebu. Teraz je Pán tým závislým človekom a On nepoužije Svoju božskú moc, aby naplnil Svoje ľudské potreby, až kým nepríde slovo od Boha. Premenil vodu na víno pre dobro ostatných, ale nepoužil Svoju moc na Svoje vlastné pôžitky.

Na druhé pokušenie, týkajúce sa vrchu, kráľovstiev a slávy, odpovedá v Luk. 4:8: „Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jemu samému budeš svätoslúžiť,“ čo je citát z 5. Moj. 6:13. Toto je kapitola, ktorá zdôrazňuje potrebu „bázne Božej“. Čítame si vo v. 2: „aby si sa bál Hospodina, svojho Boha, nato, aby si ostríhal všetky jeho ustanovenia a jeho prikázania“, čo zvyrazňuje poddanie sa Božiemu Slovu. Verš 13 hovorí: „Hospodina, svojho Boha, sa budeš báť a jemu budeš slúžiť a na jeho meno budeš prisahať“, čo podčiarkuje oddelenie sa pre Božiu vôľu. Vo v. 24 čítame: „A Hospodin nám prikázal, aby sme činili všetky tieto ustanovenia bojac sa Hospodina, svojho Boha, nato, aby nám bolo dobre po všetky dni, a aby nás zachoval nažive, jako je tomu dnes“. To nás učí, že v Božích cestách je bezpečie.

Keď si čítame o pokušení na vrchole chrámu, Luk. 4:12 jednoducho vraví: „Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha“, čo je citát z 5. Moj. 6:16. Tu diabol nesprávne cituje zo Žalmu 91:11-12, keď vynecháva a pridáva dôležité slová. Žalm 91:11 hovorí: „Lebo prikázal svojim anjelom o tebe, aby ťa ostríhali na všetkých tvojich cestách.“ Diabol vynecháva slová vytlačené tučným písmom, a potom vo v. 11 pridáva slovo „snád“. Náš Pán neopravuje tento citát, ale používa Písmo, ktoré je jasné a nezameniteľné. Princíp je zjavný: to, čo je nezrozumiteľné, nemôže zrušiť to, čo je jasné. Odpoveď je v Luk. 4:12, kde Pán Ježiš odpovedal a povedal mu: „Je povedané: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha!“ Toto nie je vyjadrenie božstva Pána Ježiša, ale

hovorí to o tom, že zoskočiť z vrchu chrámu a očakávať, že Pán ho zachová, by bolo pokúšaním Boha. Učí nás to, že testovať Boha je prejavom nedostatku viery.

Posolstvo pokušenia

Aké je posolstvo a praktická aplikácia, ktoré si z toho môžeme vziať?

Prvé pokušenie na púšti sa týka premenenia kameňov na chlieb, čo bol útok na Jeho spôsob života, keďže závisel na Bohu v každom slove. Aplikácia: Často počúvame otázku: Čo je na tom zlé? Mali by sme myslieť pozitívne a nie negatívne a pýtať sa: Aký je z toho úžitok? Pavel to vyjadruje v 1. Kor. 6:12: „Všetko smiem, ale nie všetko prospieva; všetko smiem, ale ja nebudem ničím ovládaný.“ Mali by sme žiť v úplnej závislosti na Bohu vo všetkom.

Druhé pokušenie bolo útokom na Jeho kráľovstvo: „diabol ho vyviedol na vysoký vrch a ukázal mu všetky kráľovstvá sveta v okamihu“ (Luk. 4:5). Aplikácia: Kráľovstvá sveta sú pomínutelné a keď ich porovnáme s večnosťou, sú prinajlepšom krátke. Jedinou vecou, ktorú má zmysel mať, je to, čo ponúka Boh. To, čo ponúka diabol pomínie a je zahrnuté v „jednej hodine“ (Zjav. 17:12). Čomu žijeme? Materializmu, spoločenskému rebríčku, skupinkám; všetko toto oslavuje veci, ktoré nie sú na Jeho slávu.

Tretie pokušenie bolo na vrchole chrámu a napádalo spôsob Jeho smrti: „postavil ho na vrch na krídlo chrámu a povedal mu: Ak si Syn Boží, hod' sa odtiaľto dolu!“ (Luk. 4:9). Aplikácia:

Túžime byť videní a ctení ľuďmi? Môžeme skutočne povedať: „Ale odo mňa nech je to preč, aby som sa chválil krome krížom nášeho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého mi je svet ukrižovaný a ja svetú“ (Gal. 6:14)?

OKAMIH SÚŽENIA

(2. KOR. 4:17)

V 2. Kor. 4:16-18 Pavel predstavuje niekoľko protikladov, ktoré nám ukazujú tajomstvo pobožného života. Tieto protiklady nám dovoľujú vidieť dočasné aspekty tohto života a uisťujú nás, že žiť život pre Boha stojí za to a ukáže sa to, keď prídeme do nebies a uvidíme Ho tvárou v tvár.

- Vo v. 16 je protiklad vonkajšieho a vnútorného, pričom vonkajšie sa ruší;
- vo v. 17 je nám predstavené ľahké utrpenie oproti tiaži slávy, pričom sláva prevažuje utrpenie;
- vo v. 16 je porušenie prekonané obnovovaním;
- vo v. 17 je utrpenie prežiarené slávou;
- vo v. 17 je okamih prevážený večnosťou;
- vo v. 18 sú veci, ktoré sa vidia, premožené tým, čo sa nevidí;
- vo v. 18 je dočasné zbavené hodnoty večným.

Pavel vo v. 17 hovorí o svojich utrpeniach ako o „ľahkých“. Ako to môže povedať? Jediný iný výskyt tohto slova je v Mat. 11:30: „lebo moje jarmo je užitočné a moje bremeno ľahké“. Uvážme, čo nazýva „ľahkým“: neskôr v tejto istej epištrole, v 2. Kor. 11:23-28 píše: „Sú služobníkmi

Kristovými? Nesmyselne hovorím - nad to ja! V prácach hojnejšie, v úderoch svrchovane, v žalároch hojnejšie, v smrtiach často. Od Židov som dostal päťkrát štyridsať bez jednej; tri razy ma palicovali, raz ma kameňovali; trikrát som zažil stroskotanie lode; deň a noc som trávil v hlbine; na cestách často, v nebezpečenstvách riek, v nebezpečenstvách zo strany zbojníkov, v nebezpečenstvách zo strany rodákov, v nebezpečenstvách zo strany pohanov; v nebezpečenstvách v meste, v nebezpečenstvách na púšti, v nebezpečenstvách na mori, v nebezpečenstvách medzi falošnými bratmi; v práci a v námahe, v bdeniach často, o hlade a smäde, v pôstoch mnoho ráz, na zime a v nahote a krome iného, čo každodenne dolieha na mňa, starosť o všetky sbory.“

Toto bolo ľahké, pretože vo svojej duši mal večnosť. Všetko bolo zvažované v kontexte toho, čo je trváce a večné. Preto hovorí o „prenesmierne veľkej večnej tiaži slávy“. Ak sme úprimní, je pre nás ťažké definovať slávu, ale je takmer nemožnou úlohou slávu zväziť. V tejto chvíli bol Pavel spasený asi tridsať rokov a počas tejto doby veľa vytrpel. Odpoveď na otázku, ako môže označiť tieto utrpenia za ľahké, nájdeme v tom, že všetko meria oproti večnosti: večná tiaž slávy.

Rovnakú myšlienku vyjadruje v Rim. 8:18: „Lebo tak súdim, že utrpenia terajšieho času nie sú hodny, aby boli prirovnané k budúcej sláve, ktorá má byť zjavená na nás.“ Môžeme trpieť tridsať, štyridsať, päťdesiat rokov, možno i viac, avšak v porovnaní s večnou slávou je to dočasné.

► *Pokračovanie nabadúce*

POVÁŽTE HO

„Ja som koreň a rod Dávidov,“ (Zjav. 22:16)

Tu, v poslednej kapitole Biblie, hovorí Pán Ježiš Kristus, že on je Tým, z ktorého Dávid vyšiel a zároveň aj tým, ktorý vyrástol z Dávida. Keď bol tu na zemi, pýtal sa Svojich oponentov: „Ak ho tedy Dávid nazýva svojim Pánom, ako je potom jeho synom?“ (Mat. 22:45). Z pohľadu ľudskej logiky, je to nemožné.

Odpoveď na tento paradox je, že nezahŕňa iba čisto ľudské vzťahy, ale hovorí o Tom, ktorý je večný Boží

Syn, skrze ktorého a pre ktorého bolo všetko stvorené. A ktorý sa zároveň dobrovoľne stal človekom, z rodu Dávidovho. Tak je oboje - Dávidov Syn, aj Dávidov Pán. Anjel, ktorý zvestoval Márii Jeho narodenie, o Ňom povedal, že „Bôh mu dá trón Dávida, jeho otca“ a hneď na to jej hovorí, že „bude sa volať Syn Boží“ (Luk. 1:32,35). On je Jeho Synom, „pošlom zo semena Dávidovho podľa tela určenom Synovi Božom v moci podľa ducha svätosti zo zmŕtvychvstania mŕtvych, o Ježišu Kristovi, našom Pánovi“ (Rim. 1:3,4).

„V KAŽDOM ICH SÚŽENÍ MAL AJ ON SÚŽENIE“ (IZAIÁŠ 63:9)

Častokrát sa naše súženie množí nepochopením zo strany takzvaných utešiteľov, ako to bolo pri Jobovi. Myslia to dobre, ale ich neschopnosť potešiť vychádza so skutočnosťou, že nezažili to, čím práve prechádzame.

Ale nie tak pochopenie a podpora Pána Ježiša. Aké bohaté skúsenosti má On! Prešiel trnistým údolím a „naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel“ (Žid. 5:8). Žiaľ bol jeho stálym spoločníkom a denne čelil nepriateľstvu sveta, ktorý spochyboval a odmietal Jeho právoplatné nároky.

Ako Ezechiel, „sedel tam... medzi nimi“ (Ezechiel 3:15), On je Immanuel (Boh s nami, Iza. 7:14, Mat. 1:23). Situácie zo života sú pre Neho blízke a nie je skúsenosť, ktorou budeme prechádzať a ktorá by nezasiahla Jeho milujúce srdce. „Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcítiť s našimi slabosťami“ (Žid. 4:15).

Dobré zvesti z neba

Podvod

Nikto z nás by nechcel byť podvedený, napriek tomu sme obeťou podvodu takmer každý deň. Možno sa vám stalo, že vás niekto oklamal pri kúpe niečoho. Napríklad auto, ktoré ste kúpili, malo stočené kilometre na tachometri tak, aby ukazovali menej. Cena za auto tak bola vyššia a kupujúci mal pocit, že kupuje novšie auto s málo kilometrami. Inokedy zas, napríklad futbalový hráč v zápase predstiera, že ho protihráč silno kopol, zatiaľčo sa ho ledva dotkol. No on sa váľa po tráve a predstiera bolesť, aby rozhodca nariadil voľný kop. Veľa ľudí bolo oklamáných aj politikmi, ktorí sľubovali veľa, ale málo čo z toho splnili.

Možno si spomenieme, že aj ako deti sme si v škole vymýšľali výhovorky pre učiteľa, prečo sme nemali urobené domáce úlohy. Jedným z najhorších klamstiev bolo, keď sme klamali našim rodičom o tom, kde a s kým sme boli. Keď sa pozrieme dozadu na našu minulosť, naše líca sa červenajú hanbou a cítime sa nepríjemne.

Častokrát nás možno ani neodhalili. Avšak Biblia nám predstavuje Boha, ktorý je Pravda a odkrýva každý hriech. 3. Moj. 32:23 nám vážne pripomína: „zhrešili ste proti Hospodinovi, a poznajte svoj hriech, ktorý vás nájde.“ Prvým klamárom bol sám diabol. Vieme, ako v podobe hada oklamal Evu, aby neposlúchla Boha

(1.Moj. 3:1-7). Potom aj Adam nasledoval svoju ženu a keď to urobil, hriech vstúpil do ľudského rodu. „Preto jako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“ (Rim. 5:12). Milý čitateľ, ty aj ja a všetci ľudia sú zanečistení hriechom a s neodpustenými hriechmi nemôžeme vstúpiť do neba. Jedinou alternatívou je peklo. Možno si myslíš, že si iný a ujdeš pred Božím súdom. Pozrime sa opäť do neomylného Božieho Slova: „...Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej,“ (Rim. 3:22-23).

Určite Boh o nás vie všetko? V Zjavení 2. a 3. kapitole hovorí Pán Ježiš k siedmym zborom a každému vraví: „Poznám“. Nie je nič, čo by prehliadol a keď ostaneme vo svojich hriechoch, budeme za ne braní na

**BOH VŠAK PONÚKA ODPUSTENIE
HRIECHOV, ALE IBA VO SVOJOM
SYNOVI A JEHO SMRTI NA KRÍŽI.**

zodpovednosť. Boh však ponúka odpustenie hriechov, ale iba vo Svojom Synovi a Jeho smrti na kríži. Je to pravda? Pán Ježiš Kristus, Boží Syn, ktorý nemôže zhrešiť a teda ani klamať, povedal: „Ja som cesta i pravda i život; nikto neprijde k Otcovi, len skrze mňa.“ (Jána 14:6). Neprichádzame k Otcovi skrze filozofiu, náboženstvo a jeho nariadenia, dobré skutky ani nič, čo by vyprodukoval človek. Túto pravdu máme vyjadrenú krásne aj v mnohých duchovných piesňach.

**„Spomínať budeme tvoju lúbosť ...“
(Pieseň Šalamúnova 1:4)**

Jeho láska je nezmerateľná, nepochopiteľná a nekonečná. Inšpirovala nespočetné množstvo piesní, ale nedá sa vypovedať slovami.

Otcova láska nám darovala Spasiteľa, pretože dal Svojho jednorodeného Syna a Kristova láska nám darovala večné spasenie, pretože „vydal sám seba za mňa“ (Gal. 2:20). Jeho láska voči mne je dnes rovnaká ako bola vtedy, keď ho viedla, aby zomrel na mojom mieste. Jeho láska neprestáva, ani sa nemení, je večná ako On Sám, trvalá a nemenná.

On ma miluje, aj keď je moje srdce chladné a musím vyznať svoj hriech a často odchádzam. Miesto Jeho palice, často pociťujem objatie Jeho lásky.

Je útechou a skrýšou pre moju dušu uprostred nehostinného sveta, kde sa skutočná láska ťažko nájde. V smútku je mojím potešením a mojou plnou zbrojou na ceste životom. Nezadrží žiadne dobré pre mňa, preto môžem v Jeho láske spočinúť teraz, aj vždy.

[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)

ISSN 1451-1991